

In memoriam Wim Strauven,

Gerard T.J. Noordman
Maart 2017

Een bijzondere Sterkselnaar is op 90 jarige leeftijd heengegaan. Wim Strauven is geboren op 20 maart 1926 en overleden op 23 november 2016. Hij was een verenigingsmens in hart en ziel, die leefde voor zijn geliefde dorp Sterksel.



Bij het afscheid van Wim Strauven heeft zijn zoon Wil Strauven een prachtige schets weergegeven van het leven van zijn vader. Een levensloop die zeker niet zou mogen ontbreken in de analen van Cultuur Historisch Sterksel. Daarom zijn we ontzettend dankbaar dat Wil zijn speech daarvoor beschikbaar heeft gesteld. Met respect voor het leven van dorpsgenoot Wim Strauven geven wij onderstaand de letterlijke tekst zoals Wil deze heeft uitgesproken bij de uitvaart op 29 november 2016 en vullen dit graag aan met foto's van Wim Strauven op Sterksel.

Hallo allemaal,

Wat fijn dat jullie hier zijn vanmiddag om afscheid te nemen van Wim Strauven, ons pap, opa en overgrootvader.

Ik neem jullie mee op een korte reis door zijn leven.

Op 20 maart 1926 is hij geboren te Sterksel als vierde kind in de familie bij opa Free en Oma Martina Strauven. Na ons pap kwamen er nog 6 kinderen bij, en oma vertelde ons later "Opa hoefde zijn klak (Belgisch voor pet) maar aan het bed te hangen of het was weer zover..."

Ons pap groeide op in het vooroorlogse Sterksel met zijn broers en zussen. Hij ging er prat op dat hij als jongen lenig was en dat hij in een autoband kroop die de anderen dan wegolden.

Op de lagere school kreeg hij, net als andere kinderen, weleens een paar oorvegen. Vertelde hij dit thuis dan deed hij nooit niks !!! Wij, als kinderen, keken elkaar dan zéér bedenkelijk aan!

Trots liet hij aan ons (zijn kinderen) de foto zien waar hij met zijn broers, verkleed als soldaten met hun zelfgemaakte geweren, op stonden. Die foto hing ook op zijn kamer in de laatste fase van zijn leven.

Op jonge leeftijd, zoals dat toen gebruikelijk was, is hij gaan werken. In Leende kwam hij bij de leerlooierij waar het altijd vreselijk stonk!! 's Winters moest hij de huiden wassen in het water van een bevroren riviertje. Dat was pas werken, zei hij dan!! Ook heeft hij bij Van Bussel gewerkt als koperslager.

Over de oorlog heeft hij nooit veel gepraat. Alleen dat er een vliegtuig in de buurt neerstortte en dat ze er snel heengingen om te kijken. Kort na de oorlog moest hij in dienst, in het Belgische leger omdat hij een Belgische Nederlander was.

Na zijn opleiding in het leger werd hij uitgezonden in het kader van de Geallieerde bezetting, naar Duitsland in het stadje Soest en diende daar als chauffeur/monteur. In die tijd leerde hij ons mam kennen die daar werkte in de keuken. En zoals het meestal gaat...in de keuken is van alles te halen!! Zo ook Margarethe Nölken, later Margriet op z'n Nederlands.

Toen zijn dienstitijd erop zat moest ons pap terug naar Sterksel. Margriet wilde hij liever niet achterlaten maar er zaten teveel haken en ogen aan vast om haar naar Sterksel te halen. Er werd besloten dat ze over de grens gesmokkeld moest worden. Hoe dat moest gebeuren was lastig omdat het in het geheim moest plaatsvinden, want ze was een Duitse.

Margriet werd niet netjes gebracht door de smokkelaars, zoals afgesproken, maar ze werd diep in de bossen achtergelaten in de buurt van Heerlen. Na omzwervingen kwam ze aan bij een pastoor die telefoon had en de pastoor in Sterksel belde. Vervolgens werd ons mam opgehaald door de zussen van ons pap. Ze mocht niets zeggen onderweg omdat ze alleen Duits sprak.

In Sterksel werden ze herenigd maar trouwen lukte niet in Maarheeze. De burgemeester weigerde dit omdat ze Duitse was. Een oplossing werd gevonden door te trouwen in België bij familie. Daar verbleven ze ook een poosje tot hun kleine woning, een voormalig duiven-, kippen- en varkenshok, klaar was. Hier werd ik geboren als eerste telg. Omdat het wonen daar niet te doen was in het kleine en koude hokje werd gekeken naar nieuwe woonruimte.

Zo kwamen ze in de heel oude woonboerderij (van de familie Noordman) tegenover de kerk. Het was er nat, tochtig en koud. Hier werden Freek en Lies geboren.

Ons pap werkte toen bij de Serva, een fietsenfabriek in Geldrop.

Hij liet ons met trots een foto zien van een fiets die hij zelf gemaakt had voor de langste man van Nederland. Hij deed ook thuiswerk voor de Serva, hiervoor werd het hele gezin ingezet. We maakten fietswielen en kregen ons eigen taak.

In die tijd was de voetbal een grote liefhebberij van ons pap. Hij was voetballer en later keeper, hij speelde toen nog op de Stationsstraat. Later kwam daar een lagere school en verplaatste de voetbal zich naar het huidige bungalowpark. Dat veld was te klein en vol enthousiasme van ons pap en anderen zijn daar de grote eiken gekapt. Zo ontstond een mooi knus veld in de bossen. In de tijd daarop volgden nog meer locaties waar gevoetbald werd, tot het huidige voetbalveld kwam op de Vlaamse weg. En overal had hij wel een hand in.

Een trainer werd toen in Eindhoven gevonden, Wim Lupse , die op zijn brommer naar Sterksel kwam en de club kampioen maakte.

Ons pap maakte een soort kantine van ons thuis. Het was een komen en gaan van mensen. Voetbalwedstrijden werden bij ons geanalyseerd, opstellingen gemaakt en er ontstonden lange discussies over voetbal. Vooral met Piet van de Ven. In die tijd werden ook de eerste contacten gelegd met de voetbalclub uit Soest in Duitsland. Die uitwisselingen werden legendarisch.

De Toneelvereniging speelde toen ook een grote rol in zijn leven. Hij speelde daar rollen, maakte rekwisieten en schilderde decors. Schilderen was zijn hobby in de spaarzame vrije uurtjes.

Ons huis, in de volksmond de Bollenschuur, werd in 1957 te oud om in te wonen. Wij kregen een nieuwbouw woning aan de Stationsstraat. Het was prachtig, licht, ruim met 4 slaapkamers en...een douche!! Hier genoten we van tot ons mam vond dat we wat te lang douchten en de warme kraan beneden dichtdraaide. In dit huis is onze Martien geboren.

In begin jaren 60 begon ons pap aan een nieuwe baan bij Nolte in Maarheeze. Hij laste verschillende ijzeren onderdelen aan elkaar om lichtmasten te maken. Ook in die tijd begon ons pap te oberen bij Tinus en Drina Engelen. Later ook bij kermissen in naburige dorpen. Bij thuiskomst 's nachts gaf hij ons mam dan een paar palingen die zij samen direct nuttigden. Ons pap zei dat ons mam de paling al rook als hij de trap opkwam. Voor ons had hij 's morgens ook een kleine attentie.

Ook in de Stationsstraat was het de zoete inval bij ons. Ons papa was trainer van het 2^e voetbal elftal van Sterksel dat bestond uit leerlingen van de Witte Paters. Jonge mannen die enthousiast voetbalden naast hun opleiding, en even uit het klooster waren. Onder leiding van ons pap en Pater v.d. Brandt werden ze kampioen.

Een leuke herinnering is een verjaardag van ons pap of mam. Die avond kwamen er drie jongens achterom bij ons, dat was heel normaal. Even later weer een paar jongens en ging door tot de hele club compleet was. Er waren te weinig stoelen en daarom gingen sommigen op de grond zitten. Het was heel vol binnen maar ook gezellig!! Ineens ging de voordeurbel en alles viel stil.....

Ons pap deed open daar stonden Pater v.d. Brandt en Broeder Overste op de stoep. Ze waren een heel aantal jongens kwijt zeiden ze, ze vroegen ons pap...:

"Weet jij waar ze zijn? " Ons pap nam ze mee naar binnen en er was veel verbazing van twee kanten! Broeder Overste zei " Ik zie dat ze hier goed zitten, als je ze moe bent stuur je ze maar naar huis!" Grote hilariteit natuurlijk en gejuich alom!!

In elke vereniging gaat er weleens iets mis, zo ook bij RKSv Sterksel. Er kwam een bestuurscrisis en die moest worden opgevangen. Deze crisis haalde zelfs de kranten! Er werd een nieuw bestuur gevormd door ons pap en hij werd zelf de voorzitter. Nellie Stienen als penningmeester en Tante Riek zijn schoonzus als secretaris. Twee vrouwen in een mannenwereld...wat was ons pap trots!! Er waren nu vrouwen in het bestuur en daarop zei Pastoor Verhoeven "Richt dan ook een handbalgroep voor vrouwen op." Zo gezegd zo gedaan...handbalclub de Vlinders werd opgericht.

Intussen reed ons pap nog steeds op zijn brommertje heen en weer. Mijn vriend Cees had al een auto en ons pap vroeg of hij die auto misschien kon kopen. Zo kwam mijn vader aan zijn eerste auto, een witte Opel Record. Hij reed prima, alleen met regen gingen de ruitenwissers tekeer als een dolle. Ons mam moest er altijd hartelijk om lachen als die ruitenwissers bijna van de auto sloegen. Nu werd het gemakkelijker voor hen om naar Duitsland te reizen en de familie van ons mam te bezoeken. Zo konden ze ook vaker naar Soest reizen.

In Sterksel werd besloten dat ze ook Carnaval wilden vieren. De CV de Ossendrijvers werd opgericht. De naam verwees naar de ossen die gebruikt werden in het verleden bij het graven van het kanaaltje door Sterksel heen. Ons pap werd de eerste Prins Carnaval van Sterksel, de prinses was Sjaan Machielse** van de bakker.*

Een symbool werd bedacht. Omdat het in de mode was om symbolen van naburige dorpen te jatten, verzonnen de mannen een sterk symbool. Een os op een sokkel! Bij Wim Derks op het kippenbedrijf maakten ze het ijzeren geraamte en bekleedden het met cement. De os werd bij kerk, naast Boszicht geplaatst. De sokkel en de os werden volgestort met beton. Vele kuubs gingen daarin. en de os werd ook nog geschilderd. Zo werd deze mooie os veilig gesteld tegen dieverij. Het gebeurde weleens dat de os door anderen met kleurige tinten beschilderd werd. Na Prins geweest te zijn is ons pap ook lang Vorst geweest.

Ik heb het al gehad over het oberien van ons pap bij van Engelen. Hij vond dit leuk werk en toen de fam. Van Engelen stopte met het café nam ons pap dit over.

Zo was hij ineens de kastelein van Boszicht. Het werden drukke en hectische tijden met de opkomst van Carnaval in Sterksel, de kermissen, bruiloften en partijen.

De voetbal had er het clublokaal, de fanfare een repetitieruimte en er waren vergaderingen van andere verenigingen. Er was altijd wel wat te doen! Gelukkig hadden ze hulp van de familie bij grote evenementen.

Vanuit de Carnavals vereniging, die iets voor de jeugd wilde doen, kwam er een discomiddag. De disco was net in opkomst toen. En...het werd een groot succes! Ons pap zag zijn kans en besloot de zaal te gebruiken voor discomiddagen. In de streek en verre omtrek werd dit bekend en veel jeugd kwam naar Boszicht voor de discomiddagen. Overigens zonder alcohol, de leeftijd was van 10 tot 16 jaar. Ons pap zat aan de kassa en de jeugd kende hem als "de Witte" Hij was altijd in voor een geintje met de jeugd. Ik hoor nu nog weleens...: "Goh, bij Strauven in Boszicht heb ik mijn vrouw leren kennen." Bij de Carnaval-bals was het de gewoonte dat de Prins en Prinses met hun gevolg en de hofkapel opkwamen aan het begin van de avond. Later op de avond trad dan de hofkapel weer op.

Ons pap pakte dan de bekkens. Ik zie hem nog op een tafeltje staan tussen de bierglazen, zijn witte haren piekten omhoog en maar rammen met die deksels!!

De arbeid in Boszicht eiste ook zijn tol. Daarom werd besloten het huis van mijn opa en oma over te kopen en te verbouwen. Er werd een plekje voor oma en ome Toon gemaakt. Het oude huis werd steen voor steen, balk voor balk en pan voor pan afgebroken want...alles kon nog gebruikt worden! Afgebikte stenen werden gebruikt in de binnenmuren. Metselaars waren er niet blij mee...te harde oude stenen die geen vocht opnamen en hen belemmerden in snel metselen!

Ons pap heeft vele uren in het bouwen zitten, en dat met veel overgave! Ook op de kleinkinderen die bij hen kwamen mochten bijna alles. Ze werden verwend en gingen er ook graag naartoe. Ze mochten ook helpen bij de bouw van het huis. Zo hielpen de kleinkinderen de beestenboel te verzorgen; er waren eenden, kippen en de hond.

Ons mam werd ziek en er werd besloten om in de aanbouw te gaan wonen. Die moest wel aangepast worden om het gemakkelijker te maken voor haar.

Door zijn vele verdiensten voor de voetbal werd hij, bij het 50-jarig bestaan erevoorzitter van RKSv Sterksel. Mede hierdoor is hij geridderd in de Orde van Oranje Nassau voor zijn geweldige inzet in verschillende verenigingen. Hij werd ook actief in de gemeentepolitiek om voor het Sterksels Belang op te komen.

In dezelfde tijd vond hij ook nog de tijd om een fototentoonstelling te maken over het ontstaan van Sterksel. Uren besteedde hij aan het zoeken naar foto's, heeft families opgezocht voor informatie en uiteindelijk alle foto's laten vergroten. De lijsten maakte hij zelf. Zo kwam een prachtige tentoonstelling tot stand. De tentoonstelling trok veel bekijks, met de kreten "Goh...weet je nog? Toen....Wie is dit? Wat is dat?"

Helaas sloeg het noodlot toe en ons mam overleed. Ons pap had moeite de draad weer op te pakken. Hij werd zelf ook ziek, ook hij kwam er niet ongeschonden vanaf en op latere leeftijd moest hij nog een zware operatie doorstaan. De zusters en de verpleging zeiden "goh wat is die man sterk." Na zijn ziekte periode zeiden wij weleens "ga er even tussenuit." Maar hij wilde dat niet, had er geen zin in. Na lang aanhouden heeft hij toegezegd en ging een reisje met

ouderen langs de Moezel maken. Ons pap kwam terug met een glimlach op zijn snuit. Het was een opvallende verandering....en wij maar plagen en vragen....Wie is het???

Uiteindelijk gaf hij toe en zei: "Een struis vrouwke uit Buul."

Hij leefde weer op en had weer een doel voor ogen. Helaas duurde hun geluk niet lang. Ook Sjaan kwam plotseling te overlijden en ons pap stond weer alleen. Ook dit keer pakte hij de draad weer op en ging de hort op. Hij kwam in contact met Tonny uit Weert. De romance bloeide op en ons pap besloot in Weert te gaan wonen en zijn Sterksel te verlaten. Dat daar geen tuin was vond hij alleen maar gemakkelijk. Samen trokken zij er vaak op uit. Een ritje, een wijntje pakken in de Moezelstreek en zo nog meer. In deze tijd werden er achterkleinkinderen geboren die hij net zo liefdevol omarmde als zijn kleinkinderen. In de loop van tijd bleek dat ons pap soms de weg niet meer wist...het spook stak zijn kop op. Hij reed soms de verkeerde kant op of kon de weg naar huis niet goed vinden. De situatie verslechterde dusdanig dat hij in Mariënburg terecht kwam.

In Mariënburg werd hij goed verzorgd zei hij, hij kreeg eten en drinken en zijn pilske. In het begin deed hij nog mee aan evenementen zoals Carnaval.

Je merkte aan hem dat hij langzaam achteruit ging. Zijn reacties werden wazig en nietszeggender.

Hij is vorig jaar als erevoorzitter nog uitgenodigd bij voetbal vereniging RKSV van Sterksel. De oudjes herkende hij goed. Contacten en gesprekken waren even levendig maar verstomden door vermoeidheid van zijn kant. Hij zat er bij maar werd steeds stiller.

Begin dit jaar, kort na zijn 90^{ste} verjaardag, hebben we hem opgehaald en heeft hij zijn schoonzussen Erika en Irmgard ontmoet bij mij in de tuin. Hij herkende ze al van verre en sprak ze in het Duits aan. Hij noemde hun naam en haalde herinneringen met hen op. Maar ook deze middag werd hij stil hij door vermoeidheid, hij werd afwezig.

Het heden en de nieuwe korte herinneringen hadden geen vat meer op hem, hij leefde in een andere wereld.

Deze wereld heeft hij nu verlaten, het was op. Deze herinneringen wilden wij met jullie delen om hem zo herinneren: een actief man!

Hij had zijn geliefde Sterksel verlaten en nu brengen we hem weer terug. De cirkel is rond.

*Wil Strauven.
29-11-2016.*

Hierna volgen een aantal foto's uit het leven van Wim Strauven op Sterksel.



Het gezin van de familie Strauven – Duisters in 1935

Waar Wim ooit woonde.



Het ouderlijk huis aan de Pastoor P. Thijssenlaan.



De oude boerderij naast Huize Sterksel.



Het jonge gezin Strauven-Nölken

Wim en het voetballen



De jeugdige Wim Strauven bij RKSv Sterksel



Wim knielend rechts, met zijn team Sterksel 1



het vaandelteam werd in 1959 kampioen o.l.v. trainer Lubse



De huldiging, met de platte kar door Sterksel



Wim heet iedereen welkom bij gelegenheid van de opening van een nieuw voetbalveld.



Tweemaal Wim (Hikspoors en Strauven), bestuursleden van RKSv Sterksel



Speech door voorzitter Wim Strauven b.g.v. het 50 jaar bestaan van RKSv Sterksel



Wim was van alle markten thuis en zette zich overal voor in



Bij de voetbalclub van de Witte Pater op Sterksel was Wim ook betrokken

De Toneelvereniging op Sterksel



De zo geliefde toneelvereniging van Wim.

Carnavalsvereniging De Ossedrijvers



Wim als eerste Prins Carnaval op Sterksel, hier samen met prinses Sjan en voorzitter Wim Derks.



De eerste carnavalsvereniging op Sterksel, Prins, prinses, raad van elf en bestuur.



Vorst Wim met zijn gevolg bij de'n Os.

Café Boschzicht



Café Boschzicht, in de zestiger jaren van de vorige eeuw.



Wim met zijn vrouw Margriet Nölken achter de tap.

De katholieke Bond voor Ouderen



Wim als voorzitter van de Bond van Ouderen Sterksel, bij het 40 jaar bestaan in 1999



Een laatste groet voor Wim Strauven

Van de redactie:

Tekst beschikbaar gesteld door Wil Strauven, waarvoor hartelijk dank.

* ossen werden niet ingezet bij het graven van het Sterkselsch Kanaal, maar wel bij de ontginningswerken.

** Sjan Michiels

Foto's uit de collectie van Sjef Driessens en van Gerard Noordman.



<i>In liefdevolle herinnering</i> Wim Strauven echtgenoot van Margriet Strauven - Nölken † ☆ 20 maart 1926 † 23 november 2016 Hartelijk dank voor uw aanwezigheid, steun en medeleven. Kinderen, klein- en achterkleinkinderen	Een mens moet zachtjes sterven Een beetje als de bomen die al hun bladeren verliezen, niet ineens, maar één voor één. Ongemerkt valt ieder blad, het ene na het andere. Tot plots de naakte boom daar staat. Sprekender dan ooit tevoren. De lijnen, de trekken van zijn wezen, zacht en goed, komen dan zo sterk naar voren... Een boom, een mens, de laatste herfst ingegaan... De lente die dan komt zal eeuwig zijn. (Tom de Fré)
--	--